

Alapítva: 1945

I–III. évfolyam: 1945–1947

Szerkesztő: Némethy Károly,
Lestyán Sándor

IV–XXVI. évfolyam: 1966–1988

Szerkesztő: Mesterházi Lajos,
Katona Éva, Fekete Gyula,
Vargha Balázs, Jávor Ottó,
Szabó János

XXVII–XLII. évfolyam: 2004–2019

Szerkesztő: Buza Péter

XLIII. évfolyam:

Szerkesztő: Jolsvai András,
Hidvégi Violetta

A szám szerkesztője:

Hidvégi Violetta
Saly Noémi

A szerkesztés műhelye

a Nagy Budapest Törzsasztal

A szerkesztőség levelezési címe:

1054 Budapest, Honvéd utca 3.

budapestfolyoirat@summa-artium.hu

www.budapestfolyoirat.hu

Facebook-oldalunk szerkesztője:

Vadász Ágnes

Kiadja a Városháza Kiadó

Kiadóvezető: Schiffer János

Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár

1088 Budapest, Szabó Ervin tér 1.

Telefon: 411-5000

Terjesztés: Magyar Posta

Reklamáció: 318-3938

Tördelés: Rácz Julianna / 9s Műhely

Nyomdai munka: Pharma Press Kft.

1033 Budapest, Szőlőkert utca 4/a

Telefon: 577-6300, fax: 577-6362

ISSN: 1785-590X

Nyilvántartási szám: 2.2./4/237/2004

Címlapfotó: Stekovics Gáspár

BUDAPEST

ez a mi lapunk már jó ideje – már ha ezt az utóbbi egy évet jó időnek nevezhetjük –, Csipkerózsika-álmát alussza. 1947-től 1966-ig, aztán meg 1989-től 2004-ig tartottak ezek a szünetek, amikor a magyarok másfél-kétmilliós fővárosának nem volt saját folyóirata. 2020 decemberében megint le kellett húzni a rolót, és kezdhettük várni a következő föltámadást.

Ez a különszám, amelyben Ráday Mihálytól búcsúzunk, még nem az. De azt is jelezzük vele: ahogy ő is csak testben távozott, szellemünkben és az ő szellemében megvagyunk mi is.

Alapító tagja volt a Nagy Budapest Törzsasztalnak, annak a közösségnek, amelyből a lap harmadik folyama – Buza Péter kezdeményezésére és szervezésében – kinőtt. Kávéházi asztaltársaságnak indultunk a Centrálban. Mihály büszkén mesélte, hogy amikor az Eötvös Klub működött a falai között, társaival, még egyetemistaként ő rakta vissza az első világháborúban elhunyt újságíró, Bányai Elemér, alias Zuboly emléktábláját a jó barát, Ady versével. (Szóval, már akkor is: közösség, értékmentés, szervezés, problémamegoldás.)

A vele készült első interjú 1981 januárjában jelent meg a BUDAPEST-ben. Alig egy éve futott az Unokáink se fogják látni – az első adás 1980. február 22-én egy másik műsor keretei között ment le, majd októbertől önállósodott –, de már egy ország szaladt bekapcsolni a tévét, le ne maradjon valahogy a Rádayról.

Az Arcanum ettől az 1981-es, első beszélgetéstől lapunk utolsó számáig 435 találatot ad a BUDAPEST-ben Mihály nevére. Sokszor csak fölelmegetik, hivatkoznak rá – „még a Ráday Mihály is kinn volt”, meséli büszkén egy lakó –, de számtalanszor maga is megszólal, és fényképei is bőséggel sorakoznak. 1983-tól egy évig rovatvezető is volt a lapnál. A régi szerkesztőséggel aztán meglazult a kapcsolata, de még így sincs olyan évfolyam, ahol elő ne kerülne valahogyan.

Ebben az új, harmadik folyamban végig együtt dolgoztunk. Írt, fotózott, ötleteket adott. Övé volt a Vendégoldal, hogy a budapestiek ki-kipillantsanak városuk határain túlra. A Nagy Budapest Törzsasztal havi összejöveteleire mindig hozott valami témát, dühöngeni- vagy megvitatnivalót. Mennydörgött, intézkedett, aztán derűsen elmerült a levezésben, hogy utána kifogyhatatlan mesélőkedvvel vegyen elő régi anekdotákat. Pont úgy, ahogy egy békebeli törzsasztalnál szokás. Néha idegesítő volt, de hát ilyenek szoktuk meg, ilyenek szerettük, pont ahogy egy békebeli törzsasztal-tagot szokás. Odaérkezett vele az asztalhoz nemcsak a Budapesti Városvédő Egyesület, hanem a Város- és Faluvédők meg a Nemzeti Panteon Alapítvány mindenféle terve és eseménye is, percek alatt nem csak napra-, de tettekre is lettünk, úgyse ismert ellenvetést, ha cselekedni, segíteni kellett.

És ő maga hogy tudott, hogy szeretett segíteni! Ha cikkhez kellett illusztráció, percek alatt jött a csatolmány e-mailben, ha adat, évszám, név kellett, nem volt érdemes a neten bolyongani, minden és mindenki a fejében volt, és sportot űzött abból, hogy a legócskább régi rajzon vagy fotón is fölismerje a város azóta a fölismerhetetlenségig megváltozott szegleteit.

Aggódba figyeltük, amikor már el-elmaradozott, fáradtabb lett a hangja, a teste. Hiába vette látszólag félvállról a betegséget, féltünk, féltettük.

Most meg itt állunk ezzel a különkiadással, amelynek szerkesztése közben percenként gondoltuk: Istenem, csak ezt ne kéne.

Több mint egy tucatnyian sorakoztak fel, akik küzdőtársai, barátai, sőt olykor ellenfelei voltak. Itt van az a három főpolgármester, akikkel oly sok csatát kellett vívnia, írtak műemlékvédők, történészek és várostörténészek, építészek, muzeológusok, újságírók. Kiki a maga emlékeit, gondolatait meséli, de nagyon sok a közös pont, és mind fontosabbak, mint azok a kérdések, amelyeken valaha összekaptunk.

Mihály nélkül nem csak a város, de ez a szerkesztőség, ez a lap se lett volna olyan, amilyen. Az egyesített főváros születésnapját, november 17-ét választottuk a megjelenés napjaul. Nem a halált, hanem az eleven életművet, az életet ünnepelve ezt a kis csokor virágot teszi le a sírra a

BUDAPEST